

Sygn. akt II UK 287/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 1 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku D. S.  
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw  
Wewnętrznych w W.  
o wysokość emerytury,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 1 kwietnia 2015 r.,  
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 stycznia 2014 r., sygn. akt III AUa [...],

**odrzuca skargę kasacyjną**

## UZASADNIENIE

Wnioskodawca D. S. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 stycznia 2014 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił „rażące naruszenie prawa materialnego polegającego na błędnej wykładni przepisów ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, ABW, AW, SKW, SWW, CBA, SG, BOR, PSP i SW oraz ich rodzin poprzez uznanie, że ma ona zastosowanie do Skarżącego”.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania „jako oczywiście uzasadnionej, bowiem nawet bez głębszej analizy widoczne jest, że powinna być

uwzględniona, o czym świadczy zarzut: rażącego naruszenie prawa materialnego polegającego na błędnej wykładni przepisów ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, ABW, AW, SKW, SWW, CBA, SG, BOR, PSP i SW oraz ich rodzin poprzez uznanie, że ma ona zastosowanie do Skarżącego”. Wskazał także, że „nadto w sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości” (pisma procesowe z 20 maja 2014 r. i 2 lipca 2014 r.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skuteczne wniesienie skargi kasacyjnej jako pisma procesowego uzależnione jest od zachowania przez skarżącego wymaganej co do niej konstrukcji oraz przepisanej formy. Z art. 398<sup>4</sup> § 1 k.p.c., który w tej materii jest podstawowym przepisem, wynika, że na ustawowo określone wymagania każdej skargi kasacyjnej składa się: 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, oraz wskazanie, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, a więc określenie zakresu zaskarżenia, 2) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, 3) wniosek o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany, a zatem sformułowanie wniosków kasacyjnych, tzw. *petitum* skargi kasacyjnej, czyli wskazanie, jakiego rozstrzygnięcia domaga się skarżący ze względu na przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Spełnienie wymagania przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia polega na tym, że skarżący powinien wskazać, na jakiej z przewidzianych w art. 398<sup>3</sup> § 1 k.p.c. podstaw kasacyjnych opiera skargę kasacyjną, następnie przytoczyć - oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) ustawy - naruszone przepisy prawa i wyjaśnić, na czym ich naruszenie polega (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, LEX nr 424365). Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym nie może merytorycznie rozstrzygać o zasadności skargi kasacyjnej, kierując się domysłami czy intuicją co do oznaczenia przepisów, których naruszenie zarzuca strona wnosząca kasację. Inaczej rzecz ujmując, Sąd Najwyższy nie jest władny dokonywać wykładni kierunku zaskarżenia,

gdyż skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana, aby nie stwarzała w tym przedmiocie żadnych wątpliwości interpretacyjnych.

Przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie jest elementem konstrukcyjnym skargi, którego brak nie może zostać usunięty i dotknięta tym brakiem skarga podlega odrzuceniu, bez wzywania do jej uzupełnienia. Skargę kasacyjną niespełniającą wymagań z art. 398<sup>4</sup> § 1 k.p.c. odrzuca sąd drugiej instancji, a jeśli tego nie uczyni, do jej odrzucenia jest uprawniony Sąd Najwyższy(art. 398<sup>6</sup> § 2 i 3 k.p.c.).

W niniejszej skardze kasacyjnej nie przytoczono podstaw kasacyjnych, a więc przepisów prawa oznaczonych numerem artykułu (paragrafu, ustępu), poza ogólnym powołaniem się na błędną wykładnię przepisów ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. Nr 24, poz. 145). Brak ten prowadzi do odrzucenia skargi z przyczyn wskazanych wyżej.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na mocy art. 398<sup>6</sup> § 2 i 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.